

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Hamar Ügyvédi Iroda által képviselt I.rendű felperes neve I.r., a dr. Darabos Ügyvédi Iroda által képviselt II.rendű felperes neve II.r. és III.rendű felperes neve III.r. felpereseknek a dr. Knoll Judit jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal jogutódja, a Nemzeti Adó-és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Zala Megyei Bíróságon 7.K.20.011/2009. számon indított és ugyanezen bíróság 2010. július 12-én kelt 7.K.20.011/2009/46. számú részítélete ellen az alperes részéről 51. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Zala Megyei Bíróság 7.K.20.011/2009/46. számú részítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I.r. felperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság mindhárom felperesnél személyi jövedelemadó adónemben folytatott le vizsgálatot, melynek eredményeként terhükre adókülönbözetet állapított meg. Az I.r. felperes esetében 2002 és 2005 évre összesen 3.123.344 Ft adókülönbözetet, egyben adóhiányt állapított meg. Kötelezte ezen összeg, továbbá 1.561.672 Ft adóbírság és 1.265.725 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. Mindhárom felperes esetében az alperes 3 külön határozattal az első fokú határozatokat helybenhagyta, az I.r. felperesnél a 2899117630 számú határozattal.

A I.r. felperes terhére megállapított adókülönbözetet az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 108-109. §-aira figyelemmel becslési eljárás keretében állapította meg. Az I.r. felperes esetében kifejtette, hogy nem tudta igazolni, hogy a korábbi évek megtakarítása a vizsgált időszak kezdetén rendelkezésére állt. Nem fogadta el, hogy a I.r. felperesnek a korábbi évek állattartásából megtakarítása keletkezett, e körben a mezőgazdasági szakértő kirendelésére irányuló kérelmét elutasította.

Mindhárom felperes külön-külön keresettel támadta az alperesi határozatokat, a Zala Megyei Bíróság a pereket 7.K.20.011/2009. számú ügyben egyesítette. Ebben az ügyben az I.r. felperes vonatkozásában 7.K.20.011/2009/46. sorszám alatt részítéletet hozott, mellyel az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte.

A részítélet indokolásában kifejtette, hogy helytálló az az adóhatósági megállapítás, hogy az I.r. felperes sem az állattartásból származó bevételeit, költségeit, sem e jövedelemnek 2002. január 1-jén - a vizsgált időszak kezdetén - való rendelkezésére állását okiratokkal nem tudta igazolni. Ebből következően mezőgazdasági szakértő kirendelésének nem volt értelme, az erre vonatkozó indítvány elutasította. Ugyancsak nem fogadta el az I.r. felperesnek arra vonatkozó indítványát, hogy keresse a P. Rt. jogutódját, hogy 1999 előtt vezetett-e bankszámlát az I.r. felperesnek. Ezzel kapcsolatban rámutatott, hogy 3 évvel esetlegesen meglévő összeg szintén nem igazolná megnyugtatóan a 2001 év elején rendelkezésre álló megtakarítást. Az I.r. felperes vállalkozói számlájának pénzforgalmát igazoló iratokat nem lehet figyelembe venni, mert ezt nem lehet egybemosni az I.r. felperes, mint magánszemély vagyonával.

Ugyanakkor az adóhatóság által kétségbe nem vont, hosszú időn keresztül folytatott jövedelmező állattartási tevékenységet egybevetve az I.r. felperes 2002 évi betételhelyezéseivel a 2002 évi nyitó megtakarításként elismerhetőnek tartotta a betételhelyezésnek megfelelő összeget. Az I.r. felperes 2002. II., III. negyedévben összesen 4.500.000 Ft-ot helyezett el bankbetétben. Ezzel összefüggésben a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján értékelve az adatokat megállapította, hogy az I.r. felperes legalább 4.500.000 Ft összegű készpénz megtakarítással rendelkezett a vizsgált időszak kezdetén.

Az új eljárásban az alperesnek figyelembe kell vennie a 4.500.000 Ft-os megtakarítást, továbbá a korábbi sertésstenyésztési jövedelem és az I.r. felperes életviteli kiadásainak kompenzálását is felülbírálni.

Az első fokú bíróság jogerős részítélete ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet kérve annak megváltoztatását, és a I.r. felperes keresetének elutasítását. Álláspontja szerint az adózó a megtakarítás összegét, annak a vizsgált időszak kezdetén való rendelkezésére állását sem a közigazgatási, sem a peres eljárásban hitelt érdemlő módon nem igazolta.

Az I.r. felperes ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem elutasítását indítványozta azzal, hogy a részítelet nem ütközik az Art. 109. § (3) bekezdésébe.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 108. § (1) bekezdése szerint a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. Az Art. 109. § (1) bekezdése értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. Az Art. 109. § (3) bekezdése lehetőséget biztosít az adózónak ahhoz, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést hitelt érdemlő adatokkal igazolja.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275. § (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az első fokú bíróság megfelelően értékelte a közigazgatási eljárás anyagát, az I.r. felperes nyilatkozatait, a feltárt bizonyítékokat, és azokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a maguk összességében értékelte. Ennek alapján meggyőződése szerint döntve állapította meg, hogy az I.r. felperes a becsült adóalaptól való eltérést hitelt érdemlően részben igazolni tudta.

A felülvizsgálati eljárásban jogszabálysértést a megállapított tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése megalapozhatja, azonban ilyen jogsértést a Legfelsőbb Bíróság nem állapított meg.

Az első fokú bíróság ítéletében a Pp. 221. § (1) bekezdése szerint részletesen megindokolta az I.r. felperes vonatkozásában, hogy mely hivatkozásait miért nem, illetve miért fogadott el.

Az I.r. felperes sem felülvizsgálati kérelmet, sem csatlakozó felülvizsgálati kérelmet nem nyújtott be az elutasított tételek

körében, így azokat a Legfelsőbb Bíróság nem vizsgálhatta. Az alperes felülvizsgálati kérelmében előterjesztett érvelése lényegében a bizonyítékok ismételt egybevetésére, és azok felülmérlegelésére irányult, amire a Legfelsőbb Bíróságnak nincs jogszabályi lehetősége.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős részítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a pervesztes alperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I.r. felperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető illetékmentességre figyelemmel a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. május 19.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró